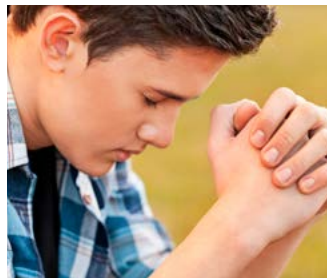

Frimodige vitner
side 3

Hvem er egentlig Jesus?
side 7

Om nytten av bønn
side 11

Herre, takk for nattverden
side 13

Nr. 2 2020 – 40. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

«Som hyrden skal han gjete sin hjord og samle lammene i sine armer. Han skal bære dem ved barmen og lede deres mødre varsomt.» (Jes 40,11)

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og Kjell Petter Bakken.

Redaksjonens adresse:

T.J. Welde, Sundts veg 9A, 5221 NESTTUN.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 32 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Hvorfor rammes vi av lidelser?

«Hva han tar, og hva han giver, samme Fader han forbliver.» Slik synger vi i en sang av Lina Sandell. Hun hadde hatt mye av sykdom og sorg, og her må hun ha lest Job 1,21: «Herren ga, Herren tok, velsignet være Herrens navn.» Disse ordene sa Job like etter å ha mottatt tragiske nyheter: Plutselig var de store kamel- og eselflokkene hans og alle oksene blitt stjålet og mange av tjenerne hans drept. Også saueflokkene var tapt. Enda mye verre: de ti sønnene og døtrene hans var omkommet i et selskap. Selv om han var knust av sorg, trodde Job fortsatt på Herren.

Men litt senere, etter også å ha blitt rammet av en pinefull hudsykdom, ønsker stakkars Job bare å dø. Noen venner som er kommet for å trøste ham, begynner i stedet å prøve å finne svar på «hvorfor». De mener at bare ugudelige mennesker blir rammet av nød som dette; årsaken til Jobs lidelser må derfor være en alvorlig, skjult synd. Men Job protesterer, selv om også han spør seg «hvorfor». Han vet ikke at Anklageren (djevelen) hadde vært aktiv i kulissene og påstått overfor Gud at Jobs gudsfrykt var falsk; den ville nok straks fordufte hvis han mistet alt det gode Herren hadde skjemt ham bort med. Da lot Gud fienden få frie hender. Men han satte en grense: Jobs liv måtte spares.

Herren «tok», men altså indirekte. For det var fienden som sendte plagene, og Gud tillot det. Akkurat slik tenkte også Martin Luther om pesten i 1527 (mer om det på side 6). Siden 1500-tallet har det vært ca. 15 pandemier i verden. Og nå herjer altså Covid-19, mens noen spør: Hvordan kan en allmektig og god Gud la dette skje, med så store omkostninger for mennesker og samfunn? Hvorfor? I Bibelen ser vi at Gud *tillater* at vonde ting skjer, uten at det betyr at han er likegyldig og ikke bryr seg. Iblant *hindrer* han ondskapsfulle planer fra å bli realisert, eller han *styrer* onde gjerninger i den retning han vil, de vendes til noe godt. Og vi ser at Gud *begrenser* skadeverk, som med Job, da han satte en grense for fienden. Noen ganger var det jo også Gud selv som i rettfærdig vrede sendte landeplager og katastrofer.

Alle våre «hvorfor» får vi ikke svar på her i tiden, Gud holder en del ting skjult for oss. Men vi bør forstå at sykdom, lidelser, sorg og død bare er å forvente her i syndefallets verden. Og at selv om denne verdens fyrste er vrede og gjør mye skade, er det likevel Gud som har kontrollen.

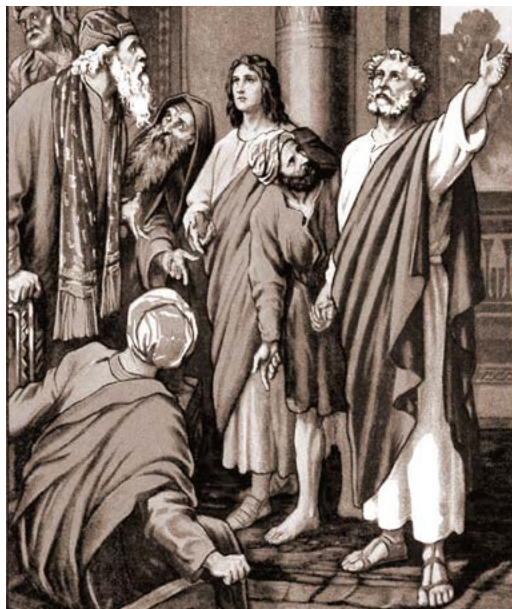
Sykdom og ulykker kan ramme absolutt alle. Herlighetsteologer (jf. Jobs venner) tar feil når de mener lidelser i en kristens liv må skyldes at noe er galt med personens tro. Jesus snakket i Luk 13,1-5 om de omkomne i to nylige katastrofer; Mener noen at disse var større syndere enn andre, siden det gikk så ill med dem? Nei, slik er det ikke, sa han, og la til: «Men dersom dere ikke vender om, skal dere alle omkomme slik som de.»

Pandemien minner oss mennesker på hvor forgjengelig alt er her i verden, og bør lede til omvendelse. I endetiden skal det være jordskjelv og pest, så folk blir forskrekket og forvirret (Luk 21), slik som vi ser nå. Evigheten rykker nærmere.

Men: «Frykt ikke, for jeg er med deg!» sier Herren til sine barn, «se deg ikke engstelig omkring, for jeg er din Gud. Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettfærdighets høyre hånd» (Jes 41,10). Jesus bar våre sykdommer, smerter og hele verdens synder (Jes 53,4-5). I Ordet og sakramentene har vi fått antistoff mot syndens dødelige smitte. Ved Jesu sår er vi helbredet. Og med Job kan vi si: «Jeg vet at min gjeløser lever!» (Job 19,25). Vi er blitt forent med vår Frelser i dåpen og har et sikkert håp om evig liv.

Når Gud lar oss gjennomgå prøvelser vi ikke ser noen mening i, spør vi «hvorfor». Men vi kan uansett stole trygt på at han lar alt som skjer tjene til det beste for sine troende. Han oppdrar oss ved kors og trengsel, så vi ikke skal forville oss vekk fra ham. Lina Sandell sier: «Og hans mål er dette ene: Barnets sanne vel alene», «ingen nød og ingen lykke skal av Herrens hånd dem rykke», og: «Gled deg, da, du lille skare! Jakobs Gud skal deg bevare».

Tor Jakob Welde

Frimodige vitner

AV ØYVIND EDVARSEN

«Men salige er dere om dere lider for rettferdighets skyld. Vær ikke redde for dem, og la dere ikke skremme, men hold Kristus hellig som Herre i hjertet! Vær alltid klare til forsvar når noen krever dere til regnskap for det håp dere eier. Men gjør det ydmykt og med guds frykt, så dere kan ha en god samvittighet. Da vil de som baktaler dere for deres gode livsførsel i Kristus, bli gjort til skamme med sine beskyldninger. Det er bedre å lide, om Gud så vil, når en gjør det gode, enn når en gjør det onde» (1 Pet 3,14-17).

Apostelen skriver om noe som han hadde opplevd selv. Han hadde vitnet for andre mennesker om håpet om frelsen i Jesus Kristus. Apostlenes gjerninger kap 4 beskriver hvordan Peter og Johannes står for det høye råd. De var blitt arrestert og fengslet av prestene, tempelvaktene og saddukeerne og anklaget for å ha undervist folket i templet. De hadde forkynnet oppstandelsen fra de døde i Jesus Kristus og vitnet for folket om Frelseren. Peter ble oppfylt av Den Hellige Ånd og svarte dem:

«Rådsherrer og eldste i folket! Når vi i dag blir forhørt på grunn av en velgjerning mot en syk mann og

blir spurt om hvordan han er blitt helbredet, så skal dere alle, og hele Israels folk, vite dette: Når denne mannen står frisk foran dere, er det ved navnet til Jesus Kristus, nasareeren, han som dere korsfestet, men som Gud reiste opp fra de døde. Han er steinen som ble vraket av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein. Det finnes ikke frelse i noen annen, for under himmelen er det ikke gitt menneskene noe annet navn som vi kan bli frelst ved» (Apg 4,8-12).

De som hørte dette, ble forundret over deres vitnesbyrd og frimodighet. Men de forbød Peter og Johannes å tale eller undervise i Jesu navn. Da svarte de: «Døm selv om det er rett i Guds øyne å adlyde dere mer enn ham. Men vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.» Igjen ble de truet, men de jødiske lederne våget ikke å straffe dem fordi folket priste Gud på grunn av dem. Deretter slapp de Peter og Johannes fri, og de vendte tilbake til sine egne og fortalte alt som var hendt.

De ba sammen til Herren og avsluttet med ordene: «Og nå, Herre, hold øye med truslene deres og la dine tjenere tale ditt ord med fri-

modighet. Rekk ut din hånd, så det skjer helbredelser og tegn og under ved navnet til Jesus, din hellige tjener. Da de hadde bedt, skalv stedet der de var samlet. De ble alle fylt av Den hellige ånd og talte Guds ord med frimodighet.»

Peter og Johannes lot seg ikke stanse. De kunne ikke tie om det de hadde sett og hørt. De kunne ikke la være å forkynne budskapet om Frelseren. Vi vet at tegn og under fulgte disse første vitnene i tiden etter Kristi himmelfart og Den Hellige Ånds utgytelse. Det var spesielle gaver som apostlene fikk i denne spesielle tiden da budskapet var nytt og skulle spres ut i verden. Det var også fordi de hadde gjort et under og helbredet en lam mann at de hadde fått så stor oppmerksomhet blant folk i templet. Mennesker så det de gjorde og lyttet til hva de hadde å si.

Slike undergjerninger er ikke noe vi kan forvente oss i vår tid, særlig siden vi nå har hele Bibelen samlet. Det hadde de ennå ikke i den kristne kirkens første århundre.

Det viktige var likevel ikke de undergjerninger som Peter og Johannes utførte, men den frimodighet

som de forkynte med. Det var deres frimodige forkynnelse som gjorde størst inntrykk på de jødiske lederne. De merket at de var uredde. Frimodighet er den viktige egenskapen hos Peter og Johannes i deres gjerning som Guds apostler. Og nøkkelen til denne frimodigheten er Den Hellige Ånd. Det var Den Hellige Ånd som gjorde apostlene frimodige i sitt oppdrag å forkynne frelsen i Kristus. Ånden gjorde dem uredde og modige slik at de våget å tale om det de hadde sett og hørt. Det var ingenting i apostlenes egen person som gjorde dem til modige Guds vitner, men noe utenfor dem. Dette er viktig å huske på når vi leser om hvordan Peter formaner oss om hele tiden å være forberedt på å svare alle dem som ber oss om å forklare det håpet vi har. Det kan vi bare gjøre om vi er blitt fylt av Den Hellige Ånd og med den frimodighet som Ånden gir gjennom evangeliet i Ordet og sakramentene.

Peters forkynnelse møtte motstand. Ifølge tradisjonen led alle apostlene utenom Johannes martyrdøden. Det var et direkte resultat av at de forkynte Guds ord frimodig. Jesus ble korsfestet fordi han sa at han var Gud. Apostlene møtte døden fordi de pekte på Jesus som Frelseren. Vår tekst lærer oss at vi som Kristi etterfølgere ikke kan forvente å få noe bedre liv enn Jesus og apostlene. Vi er Kristi tjenere, han er vår Herre. Han ble fengslet, spottet, hånet og drept på grunn av sine ord om frelsen.

Før Jesus sendte ut apostlene, sa han at de ikke skulle forvente å få det bedre enn det som rammet ham. Og det er dette apostelen i sin tur formidler i brevet sitt. Han oppmuntrer de kristne som lider for Kristi skyld. Vi kommer til å måtte lide for evangeliet og møte motstand fra verden. «Men vær ikke redd for dem, og la dere ikke skremme,» skriver Peter. Vi trenger ikke være redde, men kan ha frimodighet fordi vi har en levende Frelser som våker over oss

fra sin nådestol og er nær oss i sitt ord. Og vi har fått Den Hellige Ånd ved evangeliet. Ånden gir oss en frimodighet som overvinner den frykt og redsel som verdens fiendskap mot Jesus kan fylle oss med. Ånden har gjort oss til Guds barn i den hellige dåp. Han fornyer og styrker vår tro gjennom Guds ord så vi er forberedt på å svare dem som spør oss om håpet vi eier.

Bibelen gir oss ingen løfter om masseomvendelser, lik det som hendte i den kristne kirkens spede begynnelse. Tvert imot sier Guds ord at den sanne kristne kirken alltid kommer til å være en liten flokk. Vi kommer aldri til å bli mange. Vi kommer alltid til å være få, sett med menneskelige øyne.

Den som lever i en nær og konstant relasjon til Guds ord og bruker nådemidlene, vil være klar den dagen noen spør. Vi trenger ikke være redde. Vi skal bare henvise mennesker til Kristus og peke på ham som har frelst oss fra synden med sitt liv, og som ble ofret for våre synder med sin kropp og sitt blod. Denne Frelseren skal vi peke på, ikke oss selv.

Hvordan skal vi da svare alle dem som ber oss om å forklare håpet vi eier? Peter fikk store skarer til å høre på hans undervisning fordi mennesker ble tiltrukket av de undergjeringer som de var vitne til. Han ble fengslet og fikk mulighet til å vitne for alle lederne og for mange mennesker da Ånden kom over ham.

Vi lever i en del av verden der kristendommen har funnes i over 1000 år. Beretningene i Apostlenes gjerninger ligner mer slike ting som hender på misjonsmarkene der evangeliet er noe nytt. Det ligner det som vi hører fra andre deler av verden der kristendommen ikke har funnes så lenge. Men hvordan kan vi vitne frimodig i vår del av verden som for en stor del virker å ha gått trett av kristendommen og blitt likegyldig til den? Til den frimodigheten som Ånden gir, hører også tålmodighet.

Bibelen gir oss ingen løfter om masseomvendelser, lik det som hendte i den kristne kirkens spede begynnelse. Tvert imot sier Guds ord at den sanne kristne kirken alltid kommer til å være en liten flokk. Vi kommer aldri til å bli mange. Vi kommer alltid til å være få, sett med menneskelige øyne. Vi må derfor være mindre opptatt av størrelse og tenke mer i et langsiktig perspektiv enn det apostlene gjorde i kirkens begynnelse. I stedet for et ti-talls eller hundre-talls omvendte på noen dager eller uker eller måneder, kommer vi til å få se noen enkelte eller en håndfull nyomvendte på noen år eller noen generasjoner. Vi skal altså ikke bare være frimodige vitner, men også tålmodige vitner. Og det blir og forblir vi bare ved at vi selv trofast holder fast ved nådemidlene og bibellesningen der Gud gir oss fornyet kraft gjennom Ånden til å leve våre liv her i verden til Guds ære.

Til slutt kommer Peter med en liten advarsel. Vi skal være frimodige og tålmodige i vårt vitnesbyrd, men vi skal ikke være hovmodige. Peter skriver at når vi svarer dem som spør oss, skal vi gjøre det «ydmykt og med gudsfrykt, så dere kan ha en god samvittighet. Da vil de som baktaler dere for deres gode livsførsel i Kristus, blir gjort til skamme med sine beskyldninger».

Når vårt mål er menneskers frelse og den evige saligheten, trenger vi

Samling om Guds ord.

Pastor Iliyan Itsov

Oppdatering fra Bulgaria

Fra og med 2020 støtter LBK misjonsprosjektet «Outreach to Roma» i Bulgaria, et spennende evangeliseringsarbeid blant romfolket drevet av pastor Iliyan Itsov. Han samler regelmessig grupper av interesserte i fem forskjellige landsbyer og leder gudstjenester og bibel- og katekismestudier.

På grunn av koronatider også i Bulgaria, har ikke pastoren kunnet

samle gruppene sine som vanlig, men har i stedet delt ut prekenes som folk kan lese selv hjemme. Telefonen er også blitt brukt flittig.

Per slutten av april var 1200 bulgarere blitt smittet av koronaviruset og tallet på døde var 60. Men fra og med begynnelsen av mai har man gradvis åpnet samfunnet igjen, barna er tilbake på skolen og i barnehagene, og pastor Itsov håper han snart

kan være tilbake til normalen med evangeliseringsarbeidet. Han synes å merke at epidemien gjør at folk blir mer opptatt av Gud og de åndelige ting. «De vanskeligste tidene for verden er de beste tidene for kirken,» sier han.

Gaver til misjonsprosjektet kan sendes til LBKs bankkonto, merket «Bulgaria».

å være tålmodig med mennesker så vi ikke støter dem bort med vårt hovmod. Målet er ikke å vinne diskusjoner, men å vinne mennesker for sannheten. Når vi opptrer ydmykt, med respekt og en ren samvittighet, kommer det til å være et vitnesbyrd om vår tro. Hvordan vi oppfører oss og lever våre liv, vitner om det som fins i hjertene våre og det håpet vi har.

Vi kommer til å lide for Kristi skyld i livet vårt som kristne. Men kanskje blir ikke vår lidelse lik den som apostlene opplevde, som døde

martyrdøden. Kanskje risikerer vi ennå ikke å bli satt i fengsel for at vi forkynner om Jesus og frelsen. I stedet blir vi heller ignorert og møter likegyldighet blant folk. Da kan det være vanskelig å vise den frimodigheten som vi har fått av Ånden. Men det er da vi trenger å være tålmodige så vi ikke ved vårt hovmod stenger døren som Gud hadde åpnet for vårt arbeid. Vi skal også passe oss for en selvpåttatt lidelse som kan ramme vårt arbeid i Guds rike fordi vi hadde for mye hovmod og for lite tålmod. Peter skriver: «Det er bedre

å lide, om Gud så vil, når en gjør det gode, enn når en gjør det onde.»

Under vår vandring som Guds vitner her på jorden kan vi istemme med salmisten David i den 27. salmen: «Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg være redd for? Herren er mitt livs vern, hvem skulle jeg frykte? Når voldsmenn og fiender nærmer seg for å sluke meg, da snubler de og faller selv. Om en hær vil beleire meg, er mitt hjerte uten frykt. Om krigen truer, er jeg likevel trygg.»

Luther, pest og korona

AV TOR JAKOB WELDE

Epidemier er noe kirken har lang erfaring med. Kristnes omsorg for medmennesker i nød har ofte medvirket til kristendommens utbredelse. Håpet om det evige liv har gitt trøst og mot i møte med sykdom og smitte. Nå i disse koronatider er det interessant å lese hva Martin Luther skriver om hvordan man bør forholde seg ved en epidemi. Hans tid var annerledes, medisinsk kunnskap og sykepleie var på et helt annet nivå. I dag er verden «mindre», folk har mer kontakt, reiser mer til og fra andre land og verdensdelar, alt går raskere. Og Covid-19 er litt spesiell ved at man visstnok kan være smittet og lett smitte andre uten å ha symptomer selv. Mye er annerledes, men likevel føles Luthers undervisning aktuell.

Det var i august 1527 pesten kom til Wittenberg. Etter bare to uker var atten mennesker døde. Dette var byllepesten, den samme som under Svartedauden på 1300-tallet. En pestbakterie spredte seg fra rotter via lopper til mennesker og førte til høy feber, mye smerter og store væskefylte byller på kroppen. Man ble lett smittet, av loppebitt eller ved at syke hostet. Uten behandling døde man ofte innen fem dager. I 1527 visste man at det var farlig å være nær de syke og at man kunne bli smittet gjennom luften, men generelt var det nok så liten kunnskap om årsaker og smitteveier.

Kurfyrsten ville at Luther skulle flykte fra byen, slik mange andre gjorde, inkludert Melanchthon og andre lærere ved universitetet. Men han valgte å bli værende, for å tjene de syke og engstelige. Sammen

med fru Katharina, som var gravid, gjorde han deler av hjemmet sitt i «Svarteklosteret» om til en stor sykestue.

I et åpent brev han ble oppfordret til å skrive, sier han at som hovedregel bør en kristen pastor ikke flykte fra pest. Som en god hyrde skal han bli igjen, tross dødsfare, fordi hjorden trenger ham til å trøste og styrke dem i dødens time. Ellers er det ikke nødvendigvis noe galt i at folk flykter for å berge livet. Men dersom naboer eller andre er avhengige av vår hjelp i nøden, skal vi bli igjen. Vi skal gjøre mot andre som vi vil at andre skal gjøre mot oss. Det vi lar være å gjøre mot en av Jesu minste søsken, lar vi være å gjøre mot Gud selv (Matt 25). Når Kristus ga sitt liv for oss, skylder også vi å gi vårt liv for våre søsken (1 Joh 3). Djevelen har glede av å fylle oss med skrekk og frykt, men vi skal svare: «Vik fra meg, Satan. Her er Kristus, og jeg er hans tjener i denne gjerning. Han skal herske, amen.»

Men smittevern er også viktig. En bør tenke slik: «Vel, så har nå fienden med Guds tillatelse sendt oss gift og dødelig smitte; da vil jeg be Gud om å være oss nådig og beskytte oss. Deretter vil jeg desinfisere og hjelpe til å rense luften, og gi og ta imot medisinsk hjelp. Jeg vil unngå steder og personer hvor jeg ikke behøves, for å unngå å forderve meg selv og at kanskje også mange andre ved meg blir forgiftet og smittet, så jeg ved min uforsiktighet blir årsak til deres død. Hvis Gud ønsker å ta meg, skal han nok finne meg. Jeg har nå gjort hva han forventet av meg, så jeg ikke er skyld i hverken

min egen eller andres død. Men hvis min neste behøver meg, vil jeg hverken unngå sted eller person, men frimodig gå til ham og hjelpe ham. Se, det er en rett, gudfryktig tro, som ikke er dumdristig eller overmodig og ikke setter Gud på prøve.»

«Hvis man forholdt seg slik i en by, at man var frimodig i troen når nestens nød krevde det, og derimot forsiktig når det ikke var nød, og enhver slik hjalp til med å hindre giften så godt man kunne, så skulle det nok bli en mild sykdom i den byen. Men når det går slik til, at en del er alt for redde og flykter fra sin neste i nøden, mens andre er alt for dumdristige og ikke hjelper til å hindre, men til å øke plagen, da har djevelen god anledning, og da må dødeligheten bli større.»

Ellers vil Luther at folk formanens til å gå i kirken og høre forkynnelsen, så de av Guds ord kan lære hvordan de skal leve og dø. Og pastoren må kalles til et sykeleie så tidlig som mulig, før den syke mister bevisstheten og det blir for sent å hjelpe og trøste.

Til slutt ber han alle om å være med å kjempe med bønn til Gud og med undervisning imot Satans virkelige, åndelige epidemier, som han forgifter og smitter verden med ved falsk lære.

Hele skriftet kan leses på nettet, på dansk (www.lutherdansk.dk - «Hvordan man skal forholde sig ved epidemier»), på tysk («Ob man vor dem Sterben fliehen möge»), eller engelsk («Whether one may flee from a deadly plague»).

Hvem er egentlig Jesus?

AV ANDERS EINARSSON, BIBELLÆRER I ST MARKUS, LJUNGBY

Til alle tider har mange vært nysgjerrige på Jesus og hvem han er. Mange har lest og hørt hans budskap og trodd på det og i både gode og vanskelige tider stolt på ham som sin frelser. Like siden den første oppstandelsessøndagen har millioner av mennesker kommet sammen for å høre mer om Jesus og hva han har å gi. De har sett at de ikke klarer seg uten stadig å få ny mat for sjelen fra det glade budskapet om Jesus.

På samme måte er det mange som har vært nysgjerrige på Jesus, men av helt andre grunner. Husker dere kong Herodes som ble så glad da han skulle få forhøre ham, like før Jesus ble dømt og korsfestet? Herodes håpet på å få se noe riktig spektakulært da Jesus kom til ham, at Jesus skulle bruke sin makt og kraft til å gjøre et heftig mirakel. Denne sensasjonslystne nysgjerrigheten har vist seg på forskjellige måter opp gjennom historien helt fram til våre dager. Det kan dukke opp en artikkel om Jesus i en avis, eller et tv-program som presenterer det aller nyeste forskerne er kommet fram til. Det kan handle om alt fra spennende og gjerne litt pirrende detaljer i Jesu liv som man mener å ha oppdaget, eller at man på naturvitenskapelig vis forsøker å forklare hvordan Jesus gjorde det når han helbredet syke, laget vin, eller ga mange mennesker mat. Og det er mange som har forsøkt å forklare hvordan det kunne ha seg at graven

var tom den søndagsmorgenen for to tusen år siden. Hvem var egentlig denne Jesus? Det lurte også mange av jødene på. Slik står det i Johannes 10,22–30:

Nå kom tiden for tempelinnvielsesfesten i Jerusalem. Det var vinter. Jesus gikk omkring i Salomos søylehall på tempelplassen. Jødene flokket seg om ham og spurte: «Hvor lenge vil du holde oss i uvisshet? Er du Messias, så si oss det rett ut!» Jesus svarte: «Jeg har sagt det til dere, men dere tror meg ikke. De gjerningene jeg gjør i min Fars navn, vitner om meg. Men dere tror meg ikke, for dere hører ikke til blant mine sauer. Mine sauer hører min stemme; jeg kjenner dem, og de følger meg. Jeg gir dem evig liv. De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd. Det min Far har gitt meg, er større enn alt annet, og ingen kan rive det ut av min Fars hånd. Jeg og Far er ett.»

Selv om Jesu svar til jødene, som jo bare ville ha noe å anklage ham for, er ganske så skarpt, inneholder det også en kjærlig invitasjon til den som ennå ikke tror på Jesus. Og for den som allerede tror, er det en mektig oppmuntring og trøst å holde fast ved:

«Jeg er den gode gjeteren»

Disse ordene hadde Jesus allerede sagt litt tidligere (Joh 10,11). En god hyrde eller gjeter tar seg av sauene sine. Han sørger for at beho-

vene deres blir tilfredsstilt. Vi kan ikke la være å tenke på det som står i den 23. salmen: *Herren er min hyrde, jeg mangler ikke noe.* Ikke noe. Slik som hyrden sørger for at sauene får gode beitemarker og friskt vann, og beskytter dem mot ville dyr, slik ser Gud til at vi får alt det vi trenger. Vi er jo ellers ganske bra til å regne på alt vi synes vi mangler i livet vårt, det kan være en bedre bil, en mer interessant jobb, mer penger, å være mer populær, å være en bedre fotballspiller eller å synge like fint som en berømt artist vi liker.

Men når Jesus, den gode hyrden, kaller oss for sauene sine, da betyr jo det at ordene om at *”jeg mangler ikke noe”* også gjelder oss. Han skal sørge for at vi ikke mangler noe. Takket være disse ordene kan vi stole på at Gud gir oss det han vet er best for nettopp deg og meg. Og framfor alt vil han sørge for å gi oss det viktigste: alt det vi trenger for vårt åndelige liv. Av ren godhet og nåde lar han oss få være sine barn, han lar oss få vite at syndene våre er tilgitt og at vi er elsket for Jesu skyld. Han vil gi oss fred i hjertet når han lar oss høre løftene sine.

”Mine sauer hører min stemme”

Når sauer eller andre husdyr kommer til gjeteren eller bonden sin, gjør de det oftest fordi de vet at av den personen får de noe som er godt og bra for dem. Mot andre folk kan de være mistenksomme og

forsiktige. Dette bruker Jesus som et eksempel for å vise hvordan det er eller bør være med oss. Når han sier noe, vil vi som er Guds barn spisse ørene, for da vet vi at det vi får høre er noe som er bra for oss.

Det skjer iblant at vi kanskje av lathet, eller kanskje fordi vi har så mye å gjøre, ikke gidder eller glemmer å lese og lytte til Guds ord. Vi merker at det vi pleier å kalle for det gamle mennesket i oss prøver å finne på alle slags unnskyldninger. Slikt skjer nok av og til i hver eneste kristens liv, og denne motviljen vil vi bekjempe. For når denne motviljen får vokse seg sterkere, og vi til slutt til og med lar andre stemmer enn den gode hyrdens stemme få styre livet og handlingene våre, da er vi i uhyre stor fare. Da har vi blitt som dem Jesus snakker om i teksten vår: *Men dere tror meg ikke, for dere hører ikke til blant mine sau.*

«Jeg kjenner dem»

Jesus kjenner deg. Han ser tankene dine. Han vet om hvert ord før du har uttalt dem. Er det skremmende, eller til trøst? Er det ikke begge deler? Det gamle mennesket i oss vil naturligvis ikke at det onde vi tenker og sier i det skjulte, skal komme for dagen. Gamle Adam forsøker i stedet å skjule, unnskyldte og tåkelegge alle onde tanker, og blir forskrekket av å høre at noen vet mer om det der som vi absolutt ikke vil at andre skal vite om.

Men hva sier det nye mennesket? Jeg tror at vi som vil være Guds barn ser en veldig trygghet i disse ordene, *jeg kjenner dem*. Jesus kjenner deg, og fordi du vet at han bare vil ditt beste i alle livets situasjoner, kan du hvile i den tanken. Du trenger ikke å forsøke å opprettholde en fasade av dyktighet og prektighet, for du vet at det ikke er noen vits. Du vet at det ikke er de beste gjerningene dine, de du er mest stolt av, som gjør at han elsker deg og gir deg så mye godt. Nei, det er jo bare den gode hyrdens egen fortjeneste at det er slik.

I Salme 139,1–5 kan vi lese disse

trøstende og styrkende ordene:

Herre, du ransaker meg og du vet – du vet om jeg sitter eller står, på lang avstand kjenner du mine tanker. Om jeg går eller ligger, ser du det, du kjenner alle mine veier. Før jeg har et ord på tungen, Herre, kjenner du det fullt ut. Bakfra og forfra omgir du meg, du har lagt din hånd på meg.

«De følger meg»

Vi husker at Jesus en annen gang fortalte om en bortkommen sau som ikke hadde lyttet til den gode hyrdens stemme. «For en sauskalle!» kan kanskje noen tenke. For det er skikkelig dumt å forville seg bort fra den som har lovet oss så mye godt: *Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til vann der jeg finner hvile*, som det heter i fortsettelsen av den 23. salmen. Så herlig det høres ut! For et fint bilde på hvile og fred! Nei, i stedet for å springe vekk, eller kanskje heller langsomt og nesten hemmelig å trekke seg bort, slik det ofte foregår i virkeligheten når noen forlater Jesus, så skal vi si som Peter da Jesus spurte de tolv disiplene sine om også de ville trekke seg tilbake, slik mange andre av hans venner hadde gjort. Peter svarte: *Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.* Vi skal straks stanse opp ved dette med det evige liv, for det er noe som er enda bedre enn hvilen i de grønne engene og hvilens vann.

Men tenk et øyeblikk på vakre bilder vi har sett av Jesus som den gode hyrden, der hjorden av sau og lam følger ham så lydig, i samlet flokk. Vi vet at det i virkeligheten ofte ser annerledes ut. Vi, som sauene symboliserer, vil ofte gå våre egne ville veier, vi synes ofte at vi vet like bra som gjeteren, eller til og med enda bedre! Men når Guds barn trofast holder fast ved alt han har lært oss, da er vi som sauene som lyder hyrden sin og følger ham.

«Jeg gir dem evig liv»

Til sist lover Jesus sauene sine evig liv når dette livet tar slutt. Om vi her i livet opplever det som å hvile

i grønne enger når vi trygt får legge bekymringene våre, alle syndene og hele livet vårt i den gode hyrdens hender, så er det evige livet så ufattelig mye større og bedre. Det er en hvile som ikke tar slutt og som betyr frihet fra alt ondt.

Og dette er ikke noe vagt og uklart løfte. *De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd. Det min Far har gitt meg, er større enn alt annet, og ingen kan rive det ut av min Fars hånd.*

Paulus beskriver dette enda mer detaljert i Romerbrevet: *Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Nød, angst, forfølgelse, sult, nakenhet, fare eller sverd? For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.* (Rom 8,35.38-39)

På korset på Golgata døde den gode hyrden for alle sauene, for alle oss mennesker. Men vi følger ikke en død hyrde, for han sto opp igjen! Etter at Jesus hadde gått ut av graven, husket disiplene det han hadde sagt tidligere, og som også gjelder oss: *Jeg lever, og dere skal også leve* (Joh 14,19). De som tror på ham, kaller han for *sine sau*, og for dem gjelder det sikre, faste løftet at ingenting skal skille oss fra Kristi kjærlighet. Ingen virus, sykdommer eller andre problemer.

Bønn: Takk, kjære Herre, for at du vil være hyrden vår gjennom alt som møter oss i livet. Led oss på den rette veien, den eneste som fører hjem til deg, for ditt navns skyld. Iblant er vi engstelige som lam, trøst oss da med dine løfter. Og iblant kjenner vi oss sterke som okser og stoler på vår egen styrke, hjelp oss da til å se at den eneste sanne styrken har vi i deg. Jesus, vi vil følge deg hver dag, livet ut. Amen.

© DEPOSITPHOTOS

Mens vi venter på Jesu gjenkomst

AV EGIL EDVARSEN

En intensivering av ondskaper før Jesus kommer igjen

Idet verden går mot slutten, sier Bibelen at ondskaper og forfølgelsene av de kristne skal øke.

- Matt 24,22: «Om disse dagene ikke ble forkortet, ville ikke noe menneske bli frelst. Men for de utvalgte skyld skal disse dagene forkortes.»
- Dan 12,1: «Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til fra folkeslag oppsto og helt til den tiden. Men på den tiden skal ditt folk bli berget, alle som er skrevet opp i boken.»

I Åpenbaringsboken kap. 20 tales det om at det mot slutten av de tusen årene, skal komme en periode da «Satan skal slippes løs fra sitt fengsel» (vers 7). I vers 3 sies det at han skal «slippes løs for en kort tid». Vi skal senere i dette bibelstudiet komme nærmere inn på Åp 20 og læren om det såkalte «tusenårsriket». Vi skal da se at de tusen årene det tales om i dette kapitlet, høyst sannsynlig refererer til den nytestamentlige tiden. Mot slutten av denne perioden skal det altså komme en «kort tid» da Satan skal settes fri.

Denne korte tiden skal ende med at Jesus kommer igjen på dommens dag.

- Åp 20,7-10: «Når de tusen år er til ende, skal Satan slippes løs fra sitt fengsel. Han skal dra ut og forføre folkene i alle fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til strid. Og de er tallrike som havets sand. De dro opp på jordens høyslette og omringet de helliges leir og den elskede by. Men ild fór ned fra himmelen og fortærte dem. Og djevelen, som hadde forført dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor også dyret og den falske profeten er. Der skal de pine dag og natt i all evighet.»

Teologene diskuterer om vi befinner oss i denne korte tiden nå. Mange mener at vi gjør det fordi ondskaper er så stor i vår tid. Likevel er det vanskelig å slå dette fast, fordi ondskaper kan øke enda mer. Kanskje de kristne som ble forfulgt under de grusomme romerske keiserne eller kristne som har opplevd andre store forfølgelser, også ville sagt at de levde i denne korte tiden da djevelen ble sluppet løs. Det er umulig for oss å vite sikkert før den siste dagen kommer. Men da vil de som levde

før Jesus kom igjen, forstå at de hadde levd i den korte tiden som det tales om i Åp 20,3 og 7.

Også gode ting skal skje mens vi venter

Det skal også hende gode ting før Jesus kommer igjen. Gud har gitt mange løfter også for dette livet. Så lenge verden består, skal de normale sykluser i naturen fortsette som før. Etter syndfloden sa Gud:

- 1 Mos 8,21-22: «Jeg vil aldri mer forbanne jorden for menneskets skyld, selv om menneskehjertet vil det onde fra ungdommen av. Aldri mer vil jeg drepe alt som lever, slik jeg nå har gjort. Så lenge jorden står, skal såtid og høsttid, kulde og varme, sommer og vinter, dag og natt aldri ta slutt.»

Gud har lovet at evangeliet skal fortsette å nå lenger ut, ja, helt til jordens ender. Han taler om den nytestamentlige tiden som «hedningenes tid», dvs. den tiden da også hedningene skal høre Guds ord og bli frelst.

- Matt 24,14: «Og dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.»

- Luk 21,24: «Og Jerusalem skal trækkes under fot av hedninger helt til hedningenes tider er til ende.»
- Luk 24,46-47: «Slik står det skrevet: Messias skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem.»
- Matt 28,19: «Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler.»

At evangeliet skal nå ut til hele verden, er en fantastisk profeti. Da Jesus først uttalte disse ordene, talte han til en håndfull vanlige menn som kom fra et lite land innerst i Middelhavet. Menneskelig sett var det ikke mye som talte for at disse profetiene skulle bli oppfylt.

Profeten Joel forutsa at i de siste tider skulle Herren utøse sin Ånd over alle folk. Dette gikk i oppfyllelse på den første pinsedagen, og går i oppfyllelse hver gang nye mennesker får høre evangeliet og kommer til tro på Jesus.

- Joel 3,1-2: «En gang skal det skje at jeg øser ut min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal profetere, de gamle skal drømme drømmer og de unge skal se syn. Selv over slaver og slavekvinner vil jeg i de dager øse ut min Ånd.»
- Apg 2,16-18: «Men her skjer det som er sagt gjennom profeten Joel: I de siste dager skal det skje, sier Gud, at jeg øser ut min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal profetere, de unge skal se syn, og de gamle skal drømme drømmer. Selv over mine slaver og slavekvinner vil jeg i de dager øse ut min Ånd, og de skal tale profetisk.»
- Apg 10,44-45: «Mens Peter fremdeles talte, kom Den hellige ånd over alle som hørte Ordet. De troende av jødisk ætt som var kommet dit sammen med Peter, ble forskrekket over at Den hellige ånds gave også ble øst ut over hedningene.»

Denne profetien gikk delvis i oppfyllelse allerede på apostlens tid da

apostlene spredte seg utover jorden. Men den går fortsatt i oppfyllelse den dag i dag idet evangeliet når stadig nye mennesker. Og i vår tid spres det kanskje fortere enn noen gang før, gjennom radio, fjernsyn og ikke minst internett.

Gud har også lovet å beskytte og velsigne sin kirke, dvs. alle som tror på Jesus, gjennom hele den nytestamentlige tiden. Det nye testamentet er full av slike forsikringer. Verken døden eller helvetet skal beseire Kristi kirke. Han har lovet å være med og beskytte sin kirke inntil den dagen han kommer igjen.

- Matt 16,18: «På denne klippen vil jeg bygge min kirke, og helvetets porter skal ikke få makt over den.»
 - 1 Pet 1,5: «... dere som i Guds kraft blir bevart ved tro så dere når fram til frelsen. Den ligger alt ferdig til å bli åpenbart ved tidens ende.»
 - Matt 28,20: «Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»
- Ofte skriver Paulus at han har tillit til at Gud vil beskytte ham mot den ondes angrep. Gud har gitt ham Den Hellige Ånd som en pant og garanti på at han skal bevare ham. Det faktum at vi har Den Hellige Ånd, er beviset på at Gud er med oss og vil gi oss vår arv i himmelen.
- 2 Tim 4,18: «Herren skal også redde meg fra alt ondt og frelse meg inn i sitt himmelske rike.»
 - 2 Tim 1,12: «Derfor er det jeg lider, men jeg skammer meg ikke, for jeg vet hvem jeg tror på. Og jeg er overbevist om at han har makt til å ta vare på det som er blitt betrodd meg, helt til dagen kommer.»
 - 2 Kor 1,22: «Han har også satt sitt segl på oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter.»
 - 2 Kor 5,5: «Den som har gjort oss i stand til nettopp dette, er Gud, som har gitt oss Ånden som pant.»
 - Ef 1,13-14: «I ham ble dere merket med seglet: Den hellige ånd som var lovet oss, han som er pantet på vår arv,

inntil Guds eget folk blir satt fri, til lov og pris for hans herlighet.»

Trøst i Åpenbaringsboken

Johannes' Åpenbaring gir også trøst til den stridende kirken på jorden. Der fins det flere fine bilder på Guds beskyttelse.

- I Åp 12 ser Johannes et syn der djevelen blir avbildet som en drage og kirken som en kvinne. Dragen forfølger kvinnen. «Men kvinnen rømte ut i ødemarken, til et sted som Gud hadde gjort i stand, og der skulle hun i 1260 dager få den maten hun trengte» (vers 6). De 1260 dagene er et symbol på den nytestamentlige tiden. Gjennom hele den nytestamentlige tiden fører Gud sine barn til et sikkert sted og beskytter det mot djevelen. Fordi evangeliet er den mat eller næring som de troende lever av, og samtidig er det sterke midlet som binder djevelen, er det evangeliets forkynnelse i Ord og sakrament – dvs. nådemidlene – som er det sikre stedet for de troende. Den som holder seg til evangeliet, kan ikke rammes av djevelen. Overfor det rene evangeliet om frelsen av nåde alene er djevelen maktesløs.
 - I Åp 9, når den femte basunen lyder, kommer det fram gresshopper fra avgrunnen for å plage menneskene. Men de er ikke i stand til å skade dem som har Guds segl på pannen (vers 4). Disse gresshoppene symboliserer helvetets ondskap, kanskje demoner og falske lærer. De troende har et segl på pannen som markerer at de er et folk som er under Guds beskyttelse. At de er merket med Guds segl, betyr at de tilhører ham.
- Åpenbaringsboken gir den lidende og kjempende kirken en sterk forsikring om Jesu endelige seier. Den lærer at kirken vil møte grusomme fiender, men at Gud skal bevare de troende og føre dem fram til herlighet. Til grunn for disse sterke løftene står den bibelske sannheten at Jesus

Om nytten av bønn

Teologen Johann Gerhard (1582-1637) sa at når man vil beskrive nytten av å be, er det enkelt å begynne men verre å avslutte: «En troendes bønn er en fortrolig samtale med Gud. Bønn er et hjelpemiddel mot alle livets vanskeligheter. Den er en stige opp til Gud, den er nøkkelen til himmelen og døren til paradiset. I bønn til Gud skjønner vi hvor avhengige vi er av ham, vi blir forfrisket og får hjelp midt i alle problemer. Bønn er et sverd imot djevelen og et forsvar mot ulykker. Den er en vind som blåser vekk ondskap og gir jordiske velsignelser. Den holder verden oppe og berger mennesker. Den er en

sterk festning for sjelen og gir fri adgang til Gud. Den er et åndelig festmåltid og en himmelsk delikatesse. Den er en hage full av lykke og et tre fullt av herlig frukt. Den sender onde ånder på flukt og drar englene nærmere. Den er en trøst i livets motgang og et velduftende takkoffer. Den beroliger samvittigheten og øker taknemligheten vår. Den er en forsmak på det evige livet og gjør dødens bitterhet søtere.»

(Fra boken «Meditations on Divine Mercy. A Classic Treasury of Devotional Prayers»)

Kristus hersker over hele universet, sittende ved Guds høye hånd, og at han skal styre alle ting slik at det blir til det beste for hans kirke.

- Ef 1,20-22: *«Med denne veldige makt og styrke reiste han Kristus opp fra de døde og satte ham ved sin høye hånd i himmelen, over alle makter og åndskrefter, over alt velde og herredømme og over alle navn som nevnes kan, ikke bare i denne tid, men også i den kommende. Alt la han under hans føtter, og ham, hodet over alle ting, ga han til kirken.»*

Det er bemerkelsesverdig at på tross av store forfølgelser og kraftig motstand fra Guds fiender, har hans kirke på jorden fortsatt å utbre seg til denne dag. Martin Luther sa om forfølgelsene av de kristne:

- «Når tyrannene utøser uskyldig blod, virker dette blodet til de kristne som gjødsel på marken og gjør den rik og produktiv. For gjennom forfølgelse vokser kristenheten.»

Hva kan vi altså forvente av livet som kristne mens vi venter på at Jesus skal komme igjen? Vi vil møte både problemer og velsignelser. Vi kan forvente oss motgang og ondskap av alle slag. Samtidig vil kirken utbre seg og fortsette å leve under Guds beskyttelse. Dette kan virke paradoksalt, men det er slik Bibelen framstiller det. Vi befinner oss både i «den store trengsel» (Åp 7,14) med vanskeligheter og ondskap på alle kanter, og i «tusenårsriket» hvor Satan er bundet av Kristus slik at

han ikke lenger kan forføre oss (Åp 20,3).

Hvilken holdning skal prege oss kristne mens vi venter på Jesus? Vi skal være realistiske optimister. Vi skal være realister når det gjelder de strider og motgang vi møter i livet. Vi kan ikke forvente oss et enkelt liv, og vi har ikke store håp for dette livet. Men vi kan også være optimister, for vi vet at Jesus har seiret over det onde. Himmelen er vår. Jesus er med oss alle dager, og evangeliet fortsetter å utbre seg over jorden.

(forts.)

Jesus er både Gud og menneske. Et menneske kan dø; Gud kan ikke dø.
Da Jesus døde på korset, døde mennesket Jesus, men hva skjedde med den delen av Jesus som er Gud?

”O sorg og nød! Vår Gud er død!” Slik heter det i en gammel pasjonssalme. Ordene inneholder et av langfredagens store mysterier: Hvordan kan vi si at den evige og udødelige Gud døde? Det er ubegriperlig for fornuften. Og samtidig som svaret på dette spørsmålet tar oss forbi grensen for menneskelig fatteevne, gir det også Guds folk den aller største trøst.

La oss først huske på hvem Jesus er. Kristi person består av to naturer, en guddommelig og en menneskelig. Jesu guddommelige natur er fullt og helt Gud, allmektig, evig og hellig. Jesu menneskelige natur er et komplett menneske med kropp og sjel, menneskelige behov og menneskelige følelser.

Likevel er de to naturene ikke to atskilte deler av Kristus. Den guddommelige og den menneskelige naturen i Kristus er ett med hverandre på et unikt vis, forenet i personen Jesus Kristus. Og derfor eksisterer og arbeider ikke de to Kristi naturer atskilt fra hverandre. Jesus er hele tiden fullt og sant guddommelig og fullt og sant menneskelig. For i ham bor hele guddommens fylde legemlig (Kol 2,9). Når Jesus utfører sitt frelsesverk, gjør han det både etter sin guddommelige og sin menneskelige natur. Så når Jesus lider og dør på korset er det altså som Gud-mennesket.

Bibelen taler slik om Jesu død. I 1 Kor 2,8 sier Paulus at dersom denne verdens herskere virkelig hadde visst hvem Jesus var, «ville de ikke ha korsfestet herlighetens Herre». I Romerne 5,10 sier han at vi ble forsonet med Gud ved hans Sønns død. Det er ikke bare Kristi menneskelige natur som gir sitt liv på Golgata; det er hele Jesu Kristi person. Også når Jesus dør, når sjelen hans blir skilt fra kroppen, slutter han ikke å være Gud-mennesket!

Men her må vi være forsiktige, så vi ikke spekulerer og går ut over Skriften. Når Kristi person utfører sitt frelsesverk, gjør hver av naturene det som tilkommer dem, altså det som er deres oppgaver. Så når hele Kristi person lider og dør, er det ikke selve den guddommelige naturen som lider. Kristi person

får kjenne Guds vrede over verdens synder, men dette gjør han etter sin menneskelige natur. Gud, den andre personen i treenigheten, dør på korset — etter sin menneskelige natur. Det betyr likevel ikke at den guddommelige naturen har dratt sin vei! Den guddommelige naturen er fortsatt forent med den menneskelige naturen, til og med i døden, og gir Jesu lidelse en uendelig stor verdi.

Det var derfor vi behøvde at Jesus døde som Gud-mennesket. Dersom en syndfri Jesus led og døde bare som menneske, kunne han ikke ha frelst noen andre. Martin Luther skrev: ”Om jeg trodde at bare den menneskelige natur hadde lidd for meg, da er Kristus en dårlig frelser, ja, da trenger han virkelig selv en frelser” (Konkordieboken, red. Mæland, s. 509). Jesus trengte å være sann Gud slik at hans lidelse og død skulle kunne betale for verdens synder. Som sant menneske og sann Gud gjenløste Jesus ved sin død hele verden fra synd, død og helvete! Du og jeg har den aller største trøst av å vite at Jesu blod har vasket bort hver eneste synd, fordi det er nettopp Guds egen Sønns blod!

En del tar anstøt av og stritter imot hele tanken om at *Gud* kunne lide. Andre liker ikke tanken på at det kan finnes noe som overgår den menneskelige fornuft. Derfor forsøker de å slite Jesu to naturer ifra hverandre slik at det bare blir Jesu *menneskelige* natur som gikk veien til korset på langfredag. Men ved å gjøre dette berøver de dessverre seg selv forsikringen om Guds tilgivelse.

Hvordan kan en død og begravet menneskenatur fortsette å være forent med den guddommelige naturen i Jesu Kristi person? Ja, den som kunne forklare det! Uansett, på grunn av den personlige foreningen mellom den guddommelige og den menneskelige naturen i Kristus kan vi hvile i vissheten om at ”Jesu, hans Sønns blod, rensar oss for all synd” (1 Joh 1,7).

Pastor Van Kampen,
Lutheran Sentinel Mars-April 2020

Herre, takk for nattverden!

«*Ta imot og spis! Dette er min kropp. Drikk alle av det! For dette er mitt blod, paktens blod, som blir utøst for mange så syndene blir tilgitt.*» (Matt 26,26–28)

«Pastor, kan jeg få nattverden?» spurte den eldre kvinnen. Neste morgen skulle hun på operasjonsbordet, og hun var nokså klar over hva som ville bli utgangen på dette. Da vi var ferdige sa hun: «Takk, pastor! Og takk, Herre! Jeg trengte å få høre ham si at alt er vel, uansett hva morgendagen fører med seg.»

Mindre enn en uke senere fikk jeg igjen muligheten til å være Herrens redskap og rekke hans aldrende barn Kristi sanne legeme og blod, betalingsen for hennes synder. Selv om hun ikke kunne snakke der hun lå på intensivavdelingen, uttrykte øynene

hennes takknemlighet for Guds rike gave.

Vi kan dø også uten først å motta Herrens hellige nattverd. Nattverden er ikke noe som på magisk vis gir adgang til himmelen. Mange troende dør uten å ha rukket eller hatt anledning til å få nattverden. Nattverden tilbyr heller ikke noen annen slags tilgivelse. Det fins bare en slags tilgivelse, den som også fins i det skrevne eller talte evangeliet. Forskjellen ligger i hvordan Frelseren rekker fram sin tilgivelse i nattverden.

I sin hellige nattverd kommer Frelseren til hver troende på en unik og personlig måte, slik han kom til den eldre kvinnen. Han la armen sin rundt skuldrene hennes, så henne kjærlighetsfullt i øynene og forsikret henne: «Her er mitt legeme. Jeg ga det for deg. Her er mitt blod, som

ble utøst for deg. Syndene dine er tilgitt. I fred kan du gå til ditt evige hjem.»

Hvem kan ha større hunger etter Herrens tilgivelse enn døende syndere? Hvem kan sette større pris på dette underfulle måltidet enn de som snart skal møte sin Herre? Å dø er noe personlig, og slik er det også med behovet for tilgivelse. Gud være takk og lov at han vil gi oss nettopp dette i det velsignede sakramentet.

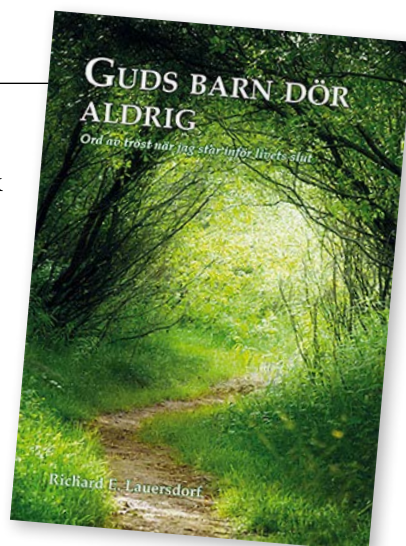
Bønn:

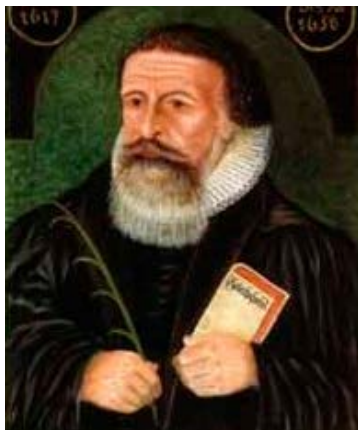
Vær velsignet, legem såret,
som har verdens synder båret,
vær velsignet, dyre blod!
Livets brød og livets beger,
som meg styrker, som meg leger,
som gjør all min skade god.
Amen.

Denne andakten er hentet fra «**Guds barn dør aldrig. Ord av tröst när jag står inför livets slut**» en ny og høyaktuell liten bok med 25 andakter av Richard E. Lauersdorf, skrevet spesielt for mennesker med kort tid igjen av jordelivet. Tittelen henspiller på Jesu ord om at han er oppstandelsen og livet, og at hver den som tror på ham skal leve om han enn dør – «og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.» (Joh 11,25-26)

Utgitt på svensk av forlaget Logos i Finland.

Kan bestilles fra: <http://forlag.biblicum.se/>

Fred til tross for ufred

AV PASTOR STEFAN SJÖQVIST, UPPSALA.

Martin Rinckart ble født i 1586 i den lille byen Eilenburg i Tyskland. Han var sønn av en fattig koppermester, men lyktes likevel med å få universitetsutdannelse og ble i 1617 ordinert til erkediakon i hjembyens menighet.

Rinckarts liv var preget av alt annet enn ytre fred. Da trettiårskrigen brøt ut i 1618, havnet byen hans midt i krigssonen. I 1637 spredte en pest seg over kontinentet og kom også til Eilenburg. Da døde iblant opp mot femti mennesker på en dag, og den som fikk oppgaven med å begrave de fleste var Martin Rinckart. Til sammen døde omtrent åtte tusen personer i byen, blant dem hans egen kone. Selv døde han 63 år gammel, i 1649, ett år etter krigens slutt. Da hadde han tjent menigheten i 32 år. Det er Martin Rinckart som har skrevet denne kjente salmen:

*Nå la oss takke Gud
med hjerte, munn og hender,
som overflødig godt
så uforskyldt oss sender,
som helt fra moders liv
på oss har nådig tenkt
og alt hva tjenlig er,
så rikelig oss skjenkt.*

Hvordan kunne han, Martin Rinckart, som hadde sett mye elendighet, likevel uttrykke en slik takknemlighet og synge om alt godt som Gud har gjort og stadig gir? Burde han ikke heller klage? Svaret er: Vi er takknemlige mot Gud fordi Kristi fred råder i hjertene våre. Gud sier ved apostelen Paulus: "La Kristi fred råde i hjertet, for til det ble dere kalt da dere ble én kropp. Og vær takknemlige!" (Kol 3,15). Den freden, Kristi fred, bodde også i Martin Rinckarts hjerte, og derfor var han

glad og takknemlig, selv om verden raste sammen rundt ham.

Det betyr ikke at han ikke led med alle de nødlidende, eller at han ikke sørget over sin kone som døde. Men han visste at virkeligheten var så mye større enn trettiårskrigen i Tyskland. Kristi fred råder i hjertene til dem som tror, selv om man er trist og opplever smerte. Og dersom freden råder der, så råder også takknemligheten og takksigelsen.

Takknemlighet handler ikke bare om hvor mye man har fått; det er en innstilling. Det er at man ser hva man har fått og vil vise Gud sin takknemlighet. Vi husker kanskje de ti spedalske. Alle ti ble friske da Jesus talte sitt Ord til dem. Alle ti ble sikkert glade for å ha blitt friske. Men, bare én vendte tilbake til Jesus for å takke ham. Han hadde takknemlighet i hjertet sitt.

Herre Gud, himmelske Far!

Du som ved din Sønn har lovet at alt det vi ber om i hans navn, vil du gi oss, vi ber deg, rens og styr våre hjerter ved din Hellige Ånd, så vi holder fast ved ditt ord og lever etter din vilje. Fri oss fra djevelens rike, fra falsk lære og feilaktig gudsyndelse, og fra alt ondt til legeme og sjel. Gi oss din velsignelse og fred, så vi i alle ting får kjenne din allmektige hjelp og til evig tid lover og priser deg som vår nådige Far, ved din elskede Sønn, Jesus Kristus vår Herre, som lever og råder sammen med deg og

Den Hellige Ånd, én sann Gud fra evighet og til evighet.

(Kollektbønn for bønnesøndag)

Å bli bevart i troen

AV STEFAN HEDKVIST

At et menneske blir frelst er bare *Guds verk*. Fra A til Å, fra begynnelse til slutt. At Jesus Kristus ble sendt til verden for å forson oss med Gud og gi oss syndenes tilgivelse, er bare Guds gjerning (2 Kor 5,19). Synonymene «omvendelse» og «gjenfødelse», «vekke opp» og «gjøre levende» beskriver også noe som Gud alene har æren for (Ef 2,1-5). Troen og gjenfødelsen er noe Gud virker i oss ved sitt Ord og sakrament (Rom 1,16-17; 1 Pet 1,23; Tit 3,5). Han virker også en forandring i livet vårt, det vi kaller for helliggjørelse. Etter vi har motatt Guds kjærlighet og kommet til tro, er det umulig for oss å bare fortsette å leve slik vi lyster (2 Kor 5,14-15). Han selv skaper og virker en ny og god vilje i oss (Sal 51,12). (Ordet «skape» brukes bare om Guds skapergjerning. Gud skaper alene noe nytt som ikke fantes fra før.) Derfor ønsker det nye mennesket i den troende å gjøre det Gud vil (Sal 116,12; 119,3f), selv om det ikke alltid lykkes å gjøre det gode man gjerne ønsker, fordi synden jo fortsatt er der (Rom 7,15.22-23).

Men etter at Gud har gitt oss omvendelsen og påbegynt helliggjørelsen i oss, overlater han ikke til oss selv å fullføre vår frelse og bevare troen helt til enden. Enkelte avviser synergisme (= at vi selv medvirker) i omvendelsen, men *ikke* når det gjelder å bli bevart i troen. De sier: «Ja, omvendelsen er Guds verk, men om vi skal bli bevart og frelst til sist, avhenger av oss selv.» (Denne typen synergisme kalles for majorismen og avvises i Konkordieformeln art. IV.) Nei, også det at vi blir bevart er *Guds verk* (1 Pet 1,5). Og dette gir oss visshet om at vi til slutt skal nå fram til frelsen.

Viktig å bli bevart

Det er kun de som dør som troende eller som er troende når Jesus kommer tilbake, som blir frelst og salige (Matt 24,13, Esek 3,20).

Faren for frafall

Bibelen advarer oss mot å falle fra troen (1 Kor 10,12). Dette er en fare som selv en pastor bør være oppmerksom på (1 Kor 9,27). Calvinistene hevder: "En gang troende – alltid troende." Det er ubegripelig at de kan påstå noe slikt, når Bibelen så klart lærer at troen kan gå tapt (Luk 8,13; Hebr 6,4-6) og nevner personer det skjedde med, midlertidig eller permanent (Luk 22,31-32; 1 Tim 1,19-20; 2 Sam 11,12; Luk 22,3).

Årsaker til frafall

Vi skal være oppmerksomme på faren for å falle fra. Bibelen forteller om hvordan det kan skje: Lukas 8,13: Ved forfølgelse, prøvelser og lidelser. Den mer eller mindre åpne latterliggjøringen av Bibelens lærer som møter oss på ulike hold, er en form for prøvelse. Lukas 8,14: Bekymringer, penger og nytelser. En overdreven interesse for denne verdens ting fører til at man forsømmer Ordet og sakramentene, slik at troen svekkes og dør. Falsk lære er også blant de største farene (Matt 24,11).

Den Hellige Ånd bevarer de troende

Ånden er den som bevarer oss. Og det er viktig å huske at han gjør dette ved spesielle midler, Ordet og sakramentene, samt at han bruker oss kristne som redskap for å rekke nådens midler til andre. Vi har ansvar for våre medkristne når vi ser at de er i fare for å falle fra (Gal 6,1; Hebr 12;12-15). Vi må vokte oss

for å bli til anstøt for andre ved våre ord og gjerninger, for hvis vi slik underminerer andre kristnes tro har vi blitt redskaper for djevelen (Matt 18,6-7).

Løftene om å bli bevart

Gud har lovt å bevare oss (Jes 41,10; 1 Pet 5,10). Derfor kan vi være sikre på at vi til slutt skal bli frelst og salige (Rom 8,35-39).

Problem for fornuften

I Bibelen finner vi advarsler mot frafall side om side med løfter om å bli bevart (1 Pet 5,8.10; 1 Kor 10,12-13). Fornuften mener at frykt og tillit utelukker hverandre, og da blir dette et problem. Fornuftens løsninger: Calvinistene ignorerer advarslene og lærer at frafall er umulig. Den katolske kirke ignorerer løftene og lærer at vi ikke kan ha frelsesvisshet. Det rette svaret: Når vi blir hovmodige og mener vi klarer oss på egen hånd eller uforsiktede og likegyldige for farene som truer troen, trenger vi advarslene så vi husker hvor mye vi behøver Guds nåde og hjelp. Men når vi blir urolige og redde for alt som truer, trenger vi å bli styrket og oppmuntret i troen av løftene. Advarslene og løftene passer sammen i hjertet vårt og holder oss på den rette veien, så vi verken viker av til høyre eller venstre.

«Han som har makt til å bevare dere fra fall og føre dere fram for sin herlighet, jublende og uten feil, han, den eneste Gud, vår frelser ved Jesus Kristus, vår Herre: Ham tilhører ære og majestet, velde og makt for alle tider, nå og i alle evigheter! Amen» (Jud 24).

(Litt: «The Holy Ghost and His Work» av S. W. Becker)

(Fra Medlaren 1, 1988)

NORGE P.P. PORTO BETALT

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Hvordan er dette håpet mulig?

«Dersom hans Ånd bor i dere, skal han som reiste Kristus opp fra de døde, også gi deres dødelige kropp liv ved sin Ånd, som bor i dere» (Rom 8,11).

EN GANG sa et lite barn til meg: «Gud har ingen begynnelse og ingen slutt.» Jeg ble selvfølgelig meget imponert over denne dype sannheten som kom fra en ung gutt. Men deretter sa han noe som var like forunderlig om seg selv og som bygde på det han først hadde sagt. Han sa: «Jeg har en begynnelse, men kommer ikke til å ha noen slutt.» Fantastisk!

En gang i tiden fantes du ikke. Det er merkelig å tenke på. Men så ble du født. Da hadde du et fysisk liv som banket i ditt lille bryst. Men det var ikke mulig å finne noe åndelig liv i deg.

Hvordan kan vi vite det? Det er ikke vanskelig å se at ingen kommer til verden med frelsens åndelige verktøy. Vi er i stedet utrustet med det stikk motsatte, nemlig en dyptgående evne til å synde. Du trenger ikke lære et lite barn å ta en leke fra et annet barn og skrike: «Min!» Heller ikke trenger du lære en voksen å være misunnelig på det andre har, eller enda verre, å ta det.

Jesus sa: *Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike* (Joh 3,3). Likesom det fantes en tid

da du ikke eksisterte fysisk, fantes det en tid da du ikke levde åndelig.

Men Gud blåste åndelig liv inn i deg da du ble døpt. Gud vekte din åndelig døde sjel fra død til liv. Den samme Ånd som oppvekte Jesus fra de døde, tok ved Guds nåde bolig i deg. Guds Ånd lever i deg. Derfor tror du at Jesu syndfrie liv dekker over ditt syndige liv. Guds Ånd lever i deg. Derfor stoler du på at Gud er den som har betalt for din synd ved å dø i ditt sted. Og det betyr også at du skal leve for evig. Hvordan er et slikt håp mulig? Fordi Guds Ånd lever i deg.

Kjære deg som er kristen! Måtte du aldri slutte å bli forundret over dette! Likesom barnet i sin til-litsfulle tro har du en begynnelse, men fordi Guds Ånd lever i deg, har du ingen slutt. Du skal få leve for alltid.

Hellige Ånd, bo i meg så jeg tenker på nåden du ga meg i dåpen. Amen.